

Olyan volt, mint a gyerek, kinek eltört a legkedvesebb játéka.

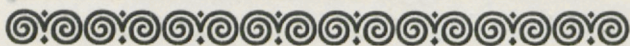
„Hát itt van szomszéd.“

„Adjon az Isten szöröncsét hozzá, éljék egészséggel“ — mondta Dakáné és a nyakába borult Virágnak. Úgy sírt, mint mikor a lányát vitték el hazulról.

Daka János lesütötte a fejét és kiballagott a kis ajtóba. Nem bírta nézni Virág szakadását az asszonytól. Mikor az ajtóhoz ért Korom József a tehénnel, megfogta János a kötőféket, hogy hó, itt meg kell állni, mert itt néhány elhullajtani való könny van még. Azután levette Daka János a fejről a bárányszapát és a rabváltó meleg köcében imigyen ropogtatta utolsó szavait Virághoz:

„Isten álgyon mög Virág, hűséges szolgám voltál; két fiat neveltél, mög három unokát... Isten álgyon mög Virág, sok jó fölös tejet adtál, sok szép pénzt kaptam érte, mög a fiaidért... Isten álgyon mög Virág!“

Virág ezek után elballagott. Az öreg Daka pedig összefonja mellén a két kezét és úgy nézett bánatos szomorúsággal az öreg cimborá után. Soká nézte volna még, de észrevette az ereszet alatt Kondász Verát, aki a kis székre gugyorodva sűrűn törölgette szemét a kékkötővel.



Mikor az ég beborul.

Irla : Szombati-Szabó István.

Mikor az ég gyönyörű kék:
Milyen messzi van a halál...
A halál mily messzi jár.

Mikor az ég báránfelhős:
Lenn az élet milyen tarka...
Milyen tarka lenn az élet.

S mikor az ég megvillámlik:
Egy koporsó milyen kicsi...
Milyen kicsi egy koporsó!

649

Juvenis.

Irla : Molnár Andor.

I.

Játszott a szél a rétek selymével és végighevertek a színek rájuk olvadt ágyaikon. Az égről tüzek pattantak le és csodakedvű érthetflenségeket gőzöltek a fák. Röp-ködő állatok maszült örömmel rajzoltak a napmeleg önfeledtségében. S a felhők úgy íveltek az égen, hogy Juvenis, a 20 éves pásztor, nem vehette le róluk szemét az újranézés olthatatlan vágya nélkül. Nyájaiknál a föbbieket éltek a napot, ahogy a reggelt, delet, estét élni kell. Hosszú, kampós terelőikre nehezdedve, lánnyal enyelegve, lomha füst alatt nyújtózva emberek voltak ők és Jupiter elégedetten simogatta szakállát látásukon.

Juvenis csak éjjel tért közójük, mikor a kíváncsi száját befogja a sötét és minden elájult a Nap utáni vágyban. Mikor minden árnyék és csak a Hold fűtve sívít a kék regéket alvó vizek fölött, akkor járt ő vissza az erdőből, a patak mellől. Ott szokott üldögdélni lehajtott vagy égnek meresztett fővel, nem bírta a pajtások mindig-egylétét, nem kellett az ősök átörzött meséje, nem a bégetések örök unalmat panaszoló megszokottsága. Mintha égette volna valami, tüzes levegőt fűjt siető melle, a foga harapásra állott, szeme könnyig nézett, valami nagyot, borszasztóan kívánatosot várt, érzett, tudott. És ült az erdő csokoló bizalmában, sóhajtasai ölelkeztek a csobogással s amint nézte a víz folyását, majd meghalt, hogy nem ölelhetné a kristályt, mely titokfényében a hajló vízfesteket simogatta. S hogy már igen-igen ránehezült a soha ki nem törő sírás, verseket gondolt ki a titokról, az örök lehetetlenről, a fonákságról és múló örömről. Úgy belefenekelt a fásult lelkesedés zátonyába, úgy megkinozta magát a sötétbe bámulásban, hogy durcás bágyadást öltöttek szemei, karjai reszkefttek és lábait idegennek érezte, amint új kilátások felé hordozták. És jött reggel, hogy semmit sem kívánt, jött hogy halált kívánt s jött végül reggel, hogy a halálon is csak mosolygott. Ettől a mosolygástól pedig kialudt a tűz, az öröm elillant, a szín elsápadt s nem nevettek Juvenisre a lányok.

650